

Η μορφή της Αγίας Φωτεινής της Ισαποστόλου-Κυριακή της Σαμαρείτιδας - Του Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε Σεραφείμ

/ [Γνώμες](#)

Η Ευαγγελική Περικοπή αυτής της Κυριακής αναφέρεται στο διάλογο που είχε ο Ιησούς Χριστός με μια Σαμαρείτιδα γυναίκα, η οποία μάλιστα εθεωρείτο από τους Εβραίους ως ξεπεσμένη και αμαρτωλή, που είχε αρνηθεί και προδώσει την εθνική Ιουδαϊκή της ταυτότητα. Γι' αυτό ο Ευαγγελιστής Ιωάννης τονίζει ότι δεν συνήθιζαν να έχουν κάποια επικοινωνία ή επαφή οι Εβραίοι με τους Σαμαρείτες. Στην πραγματικότητα οι Εβραίοι μισούσαν τους Σαμαρείτες όπως σήμερα μερικοί φανατικοί εβραίοι μισούν τους Παλαιστινίους και το αντίστροφο. Όπως, όμως, και στην περίπτωση της παραβολής του Καλού Σαμαρείτη, όπου αποδεικνύεται ότι

κοντά στον Θεό δεν βρίσκεται αυτός που θεωρητικά διεκδικεί κάτι τέτοιο, αλλά εκείνος ο οποίος ποιεί το θέλημα του Θεού, αυτός δηλαδή που έχει αγάπη και το αίσθημα της δικαιοσύνης για όλους τους ανθρώπους.

Πολλές φορές, δηλαδή, κοντά στο Θεό δεν είναι αυτός που πηγαίνει Εκκλησία κι ανάβει κεριά, κι από την άλλη είναι φιλοκατήγορος, άσπλαχνος, ασεβής, ανυπάκουος, επιθετικός, δύστροπος, νευρικός κι εγωιστής.

Κοντά στο Θεό βρίσκεται αυτός που πηγαίνει Εκκλησία κι ανάβει κεριά και ταυτόχρονα στην καθημερινή του ζωή προσπαθεί να μεταμορφώσει την κόλαση του κόσμου σε Παράδεισο. Κοντά στο Θεό βρίσκεται αυτός που εκκλησιάζεται τακτικά, και συμμετάσχει επάξια στα άγια και ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας και ταυτόχρονα καθημερινά γίνεται το φως του Χριστού που φωτίζει τους διπλανούς του.

Είναι αυτός που με υπομονή και θυσίες προσπαθεί να τους βοηθά όλους, όσο μπορεί. Συνέχεια προσεύχεται να τον φωτίζει ο Θεός να μην αδικεί κανένα και ταυτόχρονα έχοντας ως πρότυπόν του τον προστάτην Άγιον του, που φέρει το όνομά του, προσπαθεί να είναι φιλεύσπλαχνος, να είναι ειρηνικός, να είναι φιλικός, ταπεινός, τίμιος, γενναιόδωρος, υπομονετικός, δίκαιος, καλοπροαίρετος, ήρεμος, γαλήνιος. Προσπαθεί να γίνει φίλος με όλους με την καλοσύνη του και την αγάπη του. Προσπαθεί να συμπεριφέρεται ως οι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Έχει συνείδηση ότι η φύση του είναι σχετική και ημιτελής. Έχει συνείδηση ότι μόνον όταν ακολουθεί τον τέλειον Θεόν μπορεί να τελειοποιηθεί κι ο ίδιος με την χάριν του. Να ολοκληρωθεί, δηλαδή, ως προσωπικότητα για να επιφέρει στη ζωή του τη χαρά της δημιουργίας και την ομορφιά της ζωής.

Η ηθική χριστιανική μας ζωή εξαρτάται από το περιεχόμενο της πίστης μας στο Θεό. Η ορθοδοξία μας, μας οδηγεί στην ορθοπραξία μας.

Η ορθή μας δηλαδή πίστη μας οδηγεί στον ορθό τρόπο ζωής, να ζούμε με αγάπη και δικαιοσύνη.

Αυτό συμβαίνει σε τέσσερις διαστάσεις, πρώτον, η σχέση μας με το Θεό, δεύτερο, η σχέση μας με τον εαυτό μας, τρίτο, η σχέση μας με τον συνάνθρωπό μας και τέταρτο, η σχέση μας με την όλη δημιουργία του Θεού (οικολογική ηθική και σεβασμός και προστασία του Περιβάλλοντος).

Το πρόσωπο που θέλει να ζει κοντά στο Θεό, αρχίζει την προσπάθεια του να

βελτιώσει τη ζωή των μελών της οικογένειας του, στη συνέχεια των υπολοίπων ατόμων που συναντά καθημερινά, αλλά όταν μπορεί κι αυτών που υποφέρουν και βρίσκονται μακριά του, όπως συμβαίνει με το παράδειγμα των πρώτων Χριστιανών του πρώτου αιώνα, που έστελναν την βοήθεια τους για τους υπόλοιπους Χριστιανούς, που υπόφεραν στην περιοχή της Παλαιστίνης ή όσοι βοηθούν άπορα και ορφανά παιδιά και το φιλανθρωπικό έργο της ενορίας τους.

Έτσι η καλή μας διάθεση να μιμηθούμε τους πρώτους Χριστιανούς εκφράζεται με την ηθική και την υλική στήριξη του Διδακτικού, του Κατηχητικού, του Φιλανθρωπικού, του Ποιμαντικού και του Ιεραποστολικού έργου της Εκκλησίας μας.

Το μεγαλείο της προσφοράς προς τους άλλους δεν ωφελεί μόνο αυτούς που δέχονται την βοήθεια, αλλά πολύ περισσότερο κι αυτούς που δίνουν εισφορές, διότι αν αυτοί που δέχονται τη βοήθεια βοηθούνται υλικά και ηθικά για λίγο στον παρόντα κόσμο, αυτοί που προσφέρουν βοήθεια δέχονται την χάρι του Θεού που οδηγεί στην αιώνιον ζωή, στην εν Χριστώ σωτηρία.

Γι' αυτή, λοιπόν, την αιώνιον ζωή, αναφέρεται σήμερα ο Χριστός στο διάλογο του με την Σαμαρείτιδα. Αιώνιος ζωή είναι η σωστή γνώση δια τον αληθινόν Θεό. Γνωρίζοντας ο άνθρωπος τον αληθινό Θεόν ζει κι ο ίδιος μια αληθινή ζωή. Ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Προάγεται ο ίδιος πνευματικά και συμβάλλει με την όλη του δημιουργική και θετική παρουσία στην πνευματική και κοινωνική πρόοδο της κοινωνίας μέσα στην οποία ζει. Γίνεται το φως του Χριστού που φωτίζει και καθοδηγεί τους γύρω του.

Το παράδειγμα της Σαμαρείτιδος γυναικός που μας προβάλλει σήμερα η Εκκλησία μας, αποβλέπει επίσης να δώσει ένα μήνυμα ελπίδας σε όσους από εμάς έχουμε εγκλωβισθεί κι αιχμαλωτισθεί από μεγάλες αμαρτίες, να συνειδητοποιήσουμε ότι, όταν ζητήσουμε συγχώρεση από τον Θεό, και δείξουμε πραγματική μετάνοια, μας δέχεται πάλι κοντά του. Έτσι το Μυστήριο της Θείας Εξομολογήσεως είναι απαραίτητο για όλους μας.

Ταυτόχρονα με την αναφορά στην έκλυτη κι αμαρτωλή ζωή της Σαμαρείτιδος γυναίκας, που άλλαζε τους άνδρες όπως τα πουκάμισα με τις παράνομες σχέσεις της πορνείας, η Εκκλησία μας θέλει να μας υπενθυμίσει και να μας υπογραμμίσει τη σημασία του Μυστηρίου του Γάμου. Η μονογαμία και το ισόβιο του γάμου ισχύει και για τους άνδρες και τις γυναίκες. Έτσι προστατεύονται κι οι ίδιοι και τα παιδιά τους και η τοπική κοινωνία. Πρέπει να σταματήσει η αρρωστημένη νοοτροπία μερικών γονιών να νομίζουν ότι ο γιος τους μπορεί να κάνει ό,τι θέλει με τα κορίτσια που συναντά, και για το γάμο να σκεφτεί σοβαρά στο μέλλον. Όταν

ασεβούμε σ' ένα πρόσωπο, ασεβούμε στο Θεό, γιατί ο κάθε άνθρωπος είναι κατ' εικόνα Θεού. Προστατεύοντας με σεβασμό όλα τα κορίτσια του κόσμου είναι ο καλύτερος τρόπος να προστατέψουμε και τις θυγατέρες μας να μη πέσουν θύματα ανεύθυνων νέων που δεν βλέπουν τη κάθε σχέση που θα δημιουργήσουν ως ισόβιο και σ' αυτή τη ζωή και στην αιώνιο.

Σύμφωνα με τη Παράδοση της Εκκλησίας μας η Σαμαρείτιδα γυναίκα, βαπτίσθηκε από τον Απόστολο Πέτρο την Ημέρα της Πεντηκοστής, είναι η γνωστή μας Αγία Φωτεινή, η οποία κήρυξε το Ευαγγέλιο στην Αφρική, στη Σμύρνη και στη Ρώμη όπου μαρτύρησε με τα παιδιά της και τις αδελφές της όταν ξεκίνησαν οι γνωστές σφαγές των πρώτων Χριστιανών από τους διεφθαρμένους Ρωμαίους αυτοκράτορες (Ρωμαϊκοί διωγμοί). Η Εκκλησία μας για να τη τιμήσει της έδωσε το τίτλο ως ίσης των Αποστόλων, Ισάποστολο, όπως άλλωστε έκανε και με άλλες αγίες γυναίκες όπως την Ισαπόστολο Αγία Ελένη, την Ισαπόστολο αγία Όλγα και την Ισαπόστολο αγία Νίνα. Η Εκκλησία μας δεν τους έδωσε το όνομα Ισαποστόλισσα αλλά Ισαπόστολος. Το ίδιο στη Καινή Διαθήκη, η Εκκλησία μας, όταν τιμά γυναίκες ως διακόνους, χρησιμοποιείται το όνομα Διάκονος κι όχι διακόνισσα (Ρωμ. 16,1). Το ίδιο όνομα που χρησιμοποιεί δηλαδή και για τους άνδρες διακόνους. Κι όταν ο Ιησούς λέει ότι «όποιος θέλει να είναι πρώτος ανάμεσα μας να είναι διάκονος όλων μας», αναφέρεται και στο άνδρα και στη γυναίκα.